

ξῆς προσευχῇ. — «Ἀφιεῶ τὴν προσκύνῃσιν ταύτην εἰς τὸν παντοδύναμον Ἀλλάχ.» Συνοδεύεται δὲ αὕτη δι' ἑτέρας προσευχῆς, τὴν ὁποίαν ἐκφωνεῖ ὁ προσκυνητὴς χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ἐκ τοῦ καθίσματος αὐτοῦ· εἴτα δὲ οἱ ὅμιλοι ἐκφωνοῦσι τὸ ἰδιαίτερον ἄσμα τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ λέξεως, Α α μ π ὺ κ (Ἰδοὺ εἰμί) :

«Ἰδοὺ εἰμί, ὦ Οὐλλάχ ἰδοὺ εἰμί — οὐδένα ἔχεις ὅμοιον ἰδοὺ εἰμί—ἀληθῶς ὁ αἶνος καὶ ἡ εὐλογία εἰσὶ σὰ καὶ αὐτὴ ἡ βασιλεία· δὲν ἔχεις ὅμοιον, ἰδοὺ εἰμί». — Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἡ λέξις Ααμπὰκ ἐκχύνεται ἀπὸ τοῦ λάρυγγος τῶν καθαγιασθέντων προσκυνητῶν, ὅταν δ' ἐπὶ τέλους ἡ πόλις ἀποκαλυφθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, ὁ ἀὴρ πληροῦται ἐκ τῆς σφοδρᾶς αὐτῶν ἐκφωνήσεως τοῦ ἄσματος. Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ—ἦτοι τοῦ ἱεροῦ χώρου τοῦ περὶ τὴν Μέκκαν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου προσκυνητῆς καὶ ἔμπορος ἐπίσης ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι τὸ ἱερὸν λευκὸν ἔνδυμα—ἐπικρατοῦσιν αὐστηροὶ περὶ τὴν βίωσιν κανόνες, πᾶσα παράβασις τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐξιλεοῦται διὰ τῆς θυσίας ἐνὸς προβάτου· τινὲς τῶν παρὰγγελίων τούτων καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν καὶ παρὰ τῶν χριστιανῶν. Πλὴν τῆς ἀγνότητος περὶ τὴν διαγωγὴν, σεβασμὸς πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ζώων σπουδαίως ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν προσκυνητῶν· ῥητῶς ἀπαγορεύεται αὐτοῖς νὰ διατράττωσι πτηνὰ ἢ νὰ βάλλωσι κατ' αὐτῶν διὰ πυροβόλου, πᾶσα δὲ βλάβη προξενουμένη εἰς τε τὰς φυτείας καὶ τὰ δένδρα τίθησι τὸν διαπράττοντα ὑπὸ τὴν κατάραν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἀποκοπὴ τῶν ὀνύχων, τὸ ξύρισμα καὶ τὰ παρόμοια θεωροῦνται ὡς βέβηλοι πράξεις.

«Καὶ αἱ γυναῖκες μεταβαίνουσαι εἰς προσκύνῃσιν ὑποχρεοῦνται νὰ φορῶσι ἴδιον ἔνδυμα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ, τοῦτο δὲ, ὡς καὶ ἡ ἑλλειψὶς σεβασμοῦ ἥτις χαρακτηρίζει πολλοὺς τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προσκυνητῶν ἐκ τῆς συνοδείας ἡμῶν ἔλαβον τὸ ἰχρὰμ συγχρόνως μὲ ἡμᾶς. Ἐφάνησαν ἐνδεδυμένοι μὲ λευκά φορέματα καὶ ἡλλαξαν τὸ λ. ἱ. ζ. α. ν, τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἐκ μουσλίνας κάλυμμα τὸ ὁποῖον σκέπει χωρὶς νὰ κρύπτῃ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ἀντὶ χονδροειδοῦς προσωπίδος κατεσκευασμένης ἐκ φύλλων φοινίκων, μὲ δύο ὁπὰς ὅπως βλέπωσι. Δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ γελάσω ὅταν τὰ παράδοξα ἐκεῖνα πρόσωπα ἐφάνησαν ἐνώπιόν μου, κρίνων δὲ ἐκ τῆς σαλεύσεως τῶν ὤμων των, καὶ αὐταὶ οὐδόλως ἔμειναν ἀμέτοχοι τῆς θυμηδίας ταύτης.»

Πλησιάζοντα εἰς τὴν Μέκκαν τὰ καραβάκια αἰποτε προσβάλλονται ὑπὸ συμμοριῶν ληστῶν· τὰ στενὰ καὶ δύσβατα μέρη ὅθεν διέρχονται παρέχουσι πλήρη εὐκαιρίαν πρὸς διάπραξιν λαφυραγωγίας, ὥστε ὁ κρότος τῶν τουφεκιῶν καὶ πιστολιῶν πάντοτε ἀναμίγνυται μὲ τὰς κραυγὰς τοῦ Α α μ π ὺ κ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς ὁδοιπορίας εἶναι σκηνὴ συγχύσεως καὶ ἀταξίας, ἢν κάλλιον ν' ἀκούῃ τις περιγραφομένην ἢ νὰ ἦναι αὐτόπτης αὐτῆς μάρτυς. Ἀλλὰ

καὶ τοῦτο τελειώνει καὶ τὸ τέρμα πρὸς ὃ οἱ προσκυνῇται διευθύνονται φαίνεται ἐγγίζον.

Πλὴν τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς Μελαίνης Αἰθου καὶ τῶν συνήθων προσευχῶν καὶ ἱκεσιῶν καὶ τῆς τελέσεως ἐπτάκις τοῦ κύκλου τῆς Καάβα, εἶναι ἀνάγκη ὅπως οἱ προσκυνῇται πῖωσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς ἱερᾶς πηγῆς τοῦ Ζέμ. Μεθ' ὅλας τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, οἱ προσκυνῇται συνήθως συστρέφουσι τὸ πρόσωπον μετέχοντες αὐτοῦ, ἀποτέλεσμα τοῦτο δι' ὃ δὲν πρέπει τις ν' ἀπορῇ, ὅταν γινώσκῃ ὅτι γεννᾷ ἀσθενείας καὶ ἔχει γέυσιν ὡς ἔγχυμα ἁλατος ἐν μεγάλῳ ποτηρίῳ θερμοῦ ὕδατος. Μολαταῦτα οἱ φύλακες τῆς πηγῆς πολλὰ ἀπολαμβάνουσι κέρδη. Τὸ ὕδωρ ἀποστέλλεται εἰς μεμακρυσμένας χώρας ἐντὸς μεγάλων πηλίνων λαγίνων, καὶ ὁ εὐσεβὴς μωαμεθανὸς πιστεύει ὅτι τοῦτο καθαρίζει τὴν ὄρασιν, ἐνῶ ὀλίγα τούτου σταγόνες κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου σώζουσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Σατανᾶ. Οἱ προσκυνῇται ἐπισκέπτονται ἐπίσης τὸ ὄρος Ἀραφάτ, καίμενον δώδεκα μίλια ἀπὸ τῆς Μέκκας καὶ πιστεύεται παρ' αὐτῶν ὅτι εἶναι τὸ σημεῖον ἔνθα ἡ Εὐὰ ἐστάθη καὶ περὶ τὸ ὁποῖον διήλθεν τὰς ἡμέρας αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἀδάμ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁ Ἰούνιος λατινιστὶ *Junius* ἦτο τέταρτος μὴν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Ῥωμύλου. Ἡ ἐτοιμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνὸς τούτου, φαίνεται προερχομένη ἐκ τῆς θεᾶς Ἥρας, ἥτις παρὰ Λατίνους ἐλέγετο *Juno* καὶ ἦτο ἀφιερωμένος εἰς αὐτὴν, ἢ ἐκ τοῦ *Juniores* (νέοι), διότι δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλεσαν οὕτω αὐτὸν πρὸς τιμὴν τῆς νεότητος, ἢ ἐκ τοῦ Ἰουνίου Βρούτου, ἰδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας.

Τὸν μῆνα τοῦτον ἐζωγράφουν οἱ παλαιοὶ ὡς νεανίσκον φοροῦντα χλαμύδα πρασινόχρου, ἔχοντα στέφανον ἐπὶ κεφαλῇ, καλὰθιον ὀπωρῶν κρεμάμενον εἰς τὸν βραχίονα καὶ ἀετὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Μετὰ τὴν δεξιὰν ἐκράτει τὸ σημεῖον τοῦ Καρκίνου εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνων ὁ ἥλιος τὴν 10—22 κάμνει τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον· τῶντι δὲ τῆς σφαίρας αὐτῆς, ἢ ὁποία τότε φαίνεται μὲν στάσιμος, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν ἀρχίζει νὰ ὀπισθοδρομῇ, εἶναι τύπος ἀρμοδιώτατος ὁ τὴν κίνησιν ἀλλόκοτος Καρκίνος.

Τὴν 24 Ἰουνίου ἦτε Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ Ἑκκλησία τελοῦσι τὴν μνήμην τῶν γενεθλίων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τὴν προηγουμένην δὲ τῆς ἑορτῆς νύκτα συνειθίζουσι ν' ἀνάπτωσι πολυπληθεῖς πυρὰς, ὑπὲρ ἃς εὐθύμως παιδία καὶ γέροντες καὶ μητέρες, μετὰ τῶν τέκνων των πηδῶσιν, εἴτε ὀρχοῦνται κύκλῳ, διάφορα ἄσματα ψάλλοντες. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη. Τινὲς τῶν ἀρχαιολόγων εὗρον ἐν αὐτῇ ἔχνη τῆς Ῥωμαϊκῆς ἑορτῆς τῶν Παιλιλίων τελευμένων τὴν 21 Ἀπριλίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγροτικοῦ θεοῦ ἢ θεᾶς Πάλλης (*Pales*) καθ' ἣν καὶ πυραὶ ἀνήπτοντο καὶ πολλὰ ἐγίνοντο ὅμοια πρὸς τὰ νῦν. Ἐ-

τεροι δὲ λέγουσι ὅτι τὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην τε-
λούμενα εἰσὶ λείψανα τῆς ἐορτῆς τῶν ἡλιοστασιῶν.
Κρατύνουσι τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἔχνη τῆς λατρείας
τοῦ συροφοινικικοῦ θεοῦ Βάαλ ἢ Βήλ (ἀντιστοιχοῦντος
πρὸς τὸν ἥλιον) περισωθέντα παρὰ τοῖς ἀρκτέφωις λαοῖς
καὶ συνδεόμενα μετὰ τῆς τελετῆς τῶν πυρῶν...

Ἐκ τῆς Βίβλου μαθηάνομεν ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ

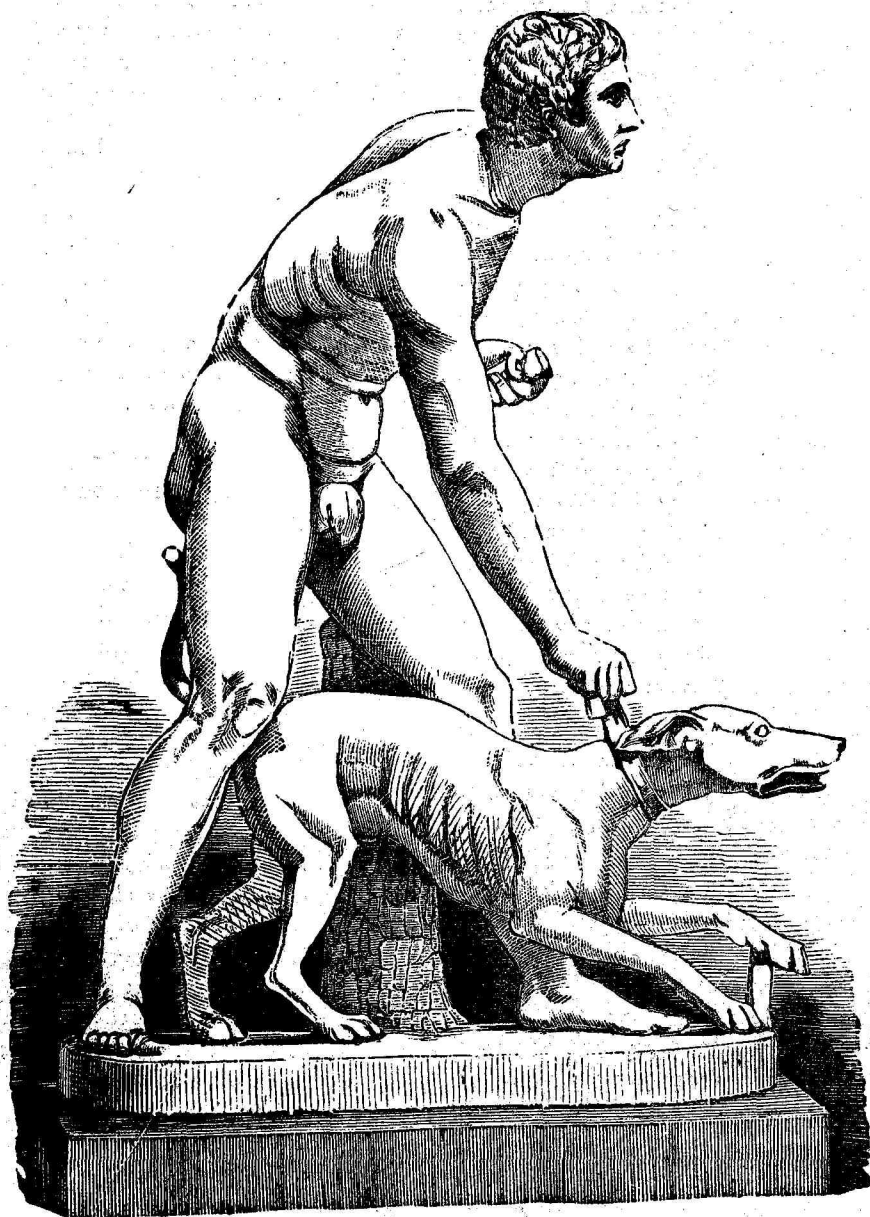
τὴν 24 Ἰουνίου, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Σαρακηνοῖς.

Ἐκ Πατρῶν.

N. Θ.

Ἡ παρούσα εἰκὼν εἶναι ἔργον τοῦ καλλιτέχνου
Ἰωάννου Γκίβσον βραβευθεῖσα ἐν τῇ Παγκοσμίῳ ἐκ-
θέσει τοῦ Λονδίνου, ἐν ἔτει 1851.

«Τὸ ἔργον τοῦ τεχνίτου τούτου» λέγει τὸ σύγ-
γραμμα τοῦ κυρίου Στεφάνου Ξένου (Παγκόσμιος Ἐκ-
θεσις), «ἀριστᾶ γυμνὸν ἄνδρα ἡμισκυμμένον καὶ
κρατοῦντα ἀπὸ τὸν κρίκον κύνα ὀρμητικόν, θέλοντα
ν' ἀφελθῇ κατόπιν τοῦ θηρεύματος. Ἡ δὲ φυσιογνωμία
τοῦ ἀγάλματος φαίνεται καὶ αὕτῃ ἐπίσης προσηλω-
μένη μακρὰν πρὸς τὴν θήραν. Ὁ Ἕλλην κυνηγὸς εἰς
τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ τριμάχιον δόρατος.»

Βάαλ οἱ Χαναναῖοι ἤπτον πυρὰς, ἃς ἐπήδων (Λευτερ.
ἡ. 10). Καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντίοις ἦσαν μεγάλως
διαδεδομένοι αἱ τοιαῦται τελεταί, καὶ διὰ τοῦτο ἀ-
πηγόρευσεν αὐτάς, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἢ ἐν
Τρούλλῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκτῃ οἰκουμένηκῃ
σύννοδος (680 μ. Χ.). Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων καὶ ὑπὸ
τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἐτελοῦντο παραπλήσια κατὰ

γράμμα τοῦ κυρίου Στεφάνου Ξένου (Παγκόσμιος Ἐκ-
θεσις), «ἀριστᾶ γυμνὸν ἄνδρα ἡμισκυμμένον καὶ
κρατοῦντα ἀπὸ τὸν κρίκον κύνα ὀρμητικόν, θέλοντα
ν' ἀφελθῇ κατόπιν τοῦ θηρεύματος. Ἡ δὲ φυσιογνωμία
τοῦ ἀγάλματος φαίνεται καὶ αὕτῃ ἐπίσης προσηλω-
μένη μακρὰν πρὸς τὴν θήραν. Ὁ Ἕλλην κυνηγὸς εἰς
τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ τριμάχιον δόρατος.»